

Nieuwsbrief SR Updates

Nummer 30, 2025

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1519](#) 14-10-2025

Welke betekenis komt toe aan de omstandigheid dat pas bij de inhoudelijke behandeling van de zaak ter terechtzitting door de verdediging wordt verzocht om de getuigen te horen, terwijl de verdediging al in een eerder stadium de mogelijkheid heeft gehad om zo'n verzoek te doen?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1392](#) 14-10-2025

Kon het hof aan de vaststelling dat de verdachte misbruik heeft gemaakt van rechtspersonen het rechtsgevolg verbinden dat het handelen en vermogen van de verdachte op één lijn kan worden gesteld met het handelen en vermogen van de rechtspersonen en dat het civielrechtelijk identiteitsverschil tussen de verdachte en de rechtspersonen kan worden weggedacht?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1446](#) 14-10-2025

Kon het hof oordelen dat de verklaring van de aangever op de belangrijkste punten steun vindt in de verklaring van de getuige, terwijl dit niet uit de gebruikte bewijsmiddelen volgt en het hof in zijn bewijsoverweging ook niet met voldoende mate van nauwkeurigheid heeft aangeduid waaruit die steun bestaat en evenmin aan welk wettig bewijsmiddel het deze omstandigheid heeft ontleend?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1505](#) 14-10-2025

Is het beroep ontvankelijk, nu de cassatieschriftuur per post en niet via het webportaal is ingediend?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1511](#) 14-10-2025

Waren de opsporingsambtenaren op grond van artikel 23 WED bevoegd de bodemplaat van de kofferbak van de door verdachte bestuurde auto op te tillen?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1512](#) 14-10-2025

Is het cassatieberoep tijdig ingesteld?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1513](#) 14-10-2025

Kon het hof de verklaring van de (onvindbare) getuige voor bewijs gebruiken, nu de verdediging de getuige niet heeft kunnen horen en er geen compensatie is voor het ontbreken van de mogelijkheid tot ondervraging?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1516](#) 14-10-2025

Heeft het hof de grondslag van het ten laste gelegde verlaten door het

gewoontewitwassen bewezen te verklaren, terwijl het heeft bewezen verklaard dat de verdachte en zijn mededaders redelijkerwijs moesten vermoeden dat de geldbedragen afkomstig waren uit enig misdrijf?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1522](#) 14-10-2025

Vinden de verklaringen van de aangeefsters voldoende steun in ander bewijsmateriaal?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1523](#) 14-10-2025

Is de termijnoverschrijding voor het instellen van hoger beroep door de verdachte verontschuldigbaar?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1546](#) 14-10-2025

Bewijsklachten.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1547](#) 14-10-2025

Was het opzet van de verdachte zowel gericht op het behulpzaam zijn bij het plegen van het delict als op de door de mededaders gepleegde diefstal met geweld?

RECHTSPRAAK

Heeft het hof de grondslag van het ten laste gelegde verlaten door het gewoontewitwassen bewezen te verklaren, terwijl het heeft bewezen verklaard dat de verdachte en zijn mededaders redelijkerwijs moesten vermoeden dat de geldbedragen afkomstig waren uit enig misdrijf?

Heeft het hof de grondslag van het ten laste gelegde verlaten door het gewoontewitwassen bewezen te verklaren, terwijl het heeft bewezen verklaard dat de verdachte en zijn mededaders redelijkerwijs moesten vermoeden dat de geldbedragen afkomstig waren uit enig misdrijf?

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

Het cassatiemiddel richt zich tegen de bewezenverklaring van het onder 1 ten laste gelegde en de kwalificatie van het onder 1 bewezen verklaarde en klaagt over het oordeel van het hof dat sprake is van het maken van een gewoonte van witwassen.

Voor een veroordeling voor overtreding van artikel 420ter lid 1 Sr is vereist dat de verdachte van het plegen van witwassen een gewoonte maakt. Dat bestanddeel heeft betrekking op (opzettelijk) witwassen als bedoeld in artikel 420bis lid 1 Sr. Het bestanddeel kan niet worden bewezen verklaard als de bewezen verklaarde gedragingen van de verdachte telkens 'schuldwitwassen' opleveren.

Het hof heeft de verdachte vrijgesproken van het onder 1 ten laste gelegde voor zover dat inhoudt dat de verdachte en zijn mededaders 'wisten' dat de in de bewezenverklaring genoemde geldbedragen afkomstig waren uit enig misdrijf en heeft bewezen verklaard dat de verdachte en zijn mededaders 'redelijkerwijs moesten vermoeden' dat deze geldbedragen afkomstig waren uit enig misdrijf en dat de verdachte van het plegen van het feit een gewoonte heeft gemaakt. Het hof heeft daarmee de grondslag van de tenlastelegging verlaten, nu voor de bewezenverklaring van een op artikel 420ter lid 1 Sr toegesneden tenlastelegging is

vereist dat de verdachte een gewoonte heeft gemaakt van het plegen van witwassen als bedoeld in artikel 420bis lid 1 Sr.

Het cassatiemiddel slaagt. De Hoge Raad zal de zaak in zoverre zelf afdoen door de verdachte vrij te spreken van het onder 1 ten laste gelegde voor zover dat inhoudt 'en hij van het plegen van dit feit een gewoonte heeft gemaakt' en de kwalificatie van het onder 1 bewezen verklaarde aan te passen. Verder zal de Hoge Raad de uitspraak van het hof wat betreft de strafoplegging vernietigen en de zaak in zoverre terugwijzen naar het hof.

Beoordeling van de overige cassatiemiddelen

De Hoge Raad heeft de klachten over de uitspraak van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 van de Wet op de rechterlijke organisatie).

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de bewezenverklaring van het onder 1 ten laste gelegde voor zover deze inhoudt 'en hij van het plegen van dit feit een gewoonte heeft gemaakt', de kwalificatie van het onder 1 bewezen verklaarde en de strafoplegging;
- spreekt de verdachte vrij van dit onderdeel van het onder 1 ten laste gelegde;
- kwalificeert het onder 1 bewezen verklaarde als schuldwitwassen, meermalen gepleegd, en medeplegen van schuldwitwassen, meermalen gepleegd;
- wijst de zaak terug naar het gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak ten aanzien van de strafoplegging opnieuw wordt berecht en afgedaan;
- verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-10-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1516

Zaaknummer: 23/05005

Rechters: M.J. Borgers, T.B. Trotman en R. Kuiper

Advocaten: N. van Schaik en H. Brentjes

Wetsartikelen: 42oter lid 1 Sr en 42obis lid 1 Sr

RECHTSPRAAK

Bewijsklachten.

Bewijsklachten.

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over (de motivering van) het bewezen verklaarde.

De bewezenverklaring, de bewijsoverwegingen en de bewijsmiddelen zijn weergegeven in de uitspraak van het hof die is gepubliceerd op rechtspraak.nl onder ECLI:NL:GHSHE:2024:3506.

Het cassatiemiddel leidt niet tot cassatie. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal.

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-10-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1546

Zaaknummer: 24/03803

Rechters: M.J. Borgers, T.B. Trotman en R. Kuiper

Advocaten: Kuyp, M.M. M.M. Kuyp en J.L. Baar

Wetsartikelen: 273f Sr

RECHTSPRAAK

Is het cassatieberoep tijdig ingesteld?

Is het cassatieberoep tijdig ingesteld?

Beoordeling van de ontvankelijkheid van het beroep

In artikel 432 lid 1, aanhef en onder a, van het Wetboek van Strafvordering (hierna: Sv) is bepaald dat het cassatieberoep moet worden ingesteld binnen veertien dagen na de einduitspraak als de dagvaarding of oproeping om op de terechtzitting te verschijnen of de aanzegging of oproeping voor de nadere terechtzitting aan de verdachte in persoon is gedaan of betekend (uitgereikt).

Volgens de stukken is de dagvaarding om op de terechtzitting van het hof van 26 januari 2024 te verschijnen aan de verdachte in persoon betekend. Daarom had op grond van artikel 432 lid 1, aanhef en onder a, Sv het cassatieberoep moeten worden ingesteld binnen veertien dagen na de einduitspraak van het hof van 9 februari 2024. Het beroep is echter pas ingesteld op 11 maart 2024. Dit brengt mee dat de Hoge Raad het cassatieberoep niet in behandeling kan nemen.

Beslissing

De Hoge Raad verklaart het beroep niet-ontvankelijk.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-10-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1512

Zaaknummer: 24/00853

Rechters: V. van den Brink, C. Caminada en F. Posthumus

Advocaten: R.J. Baumgardt en M.J. van Berlo

Wetsartikelen: 432 lid 2 sub a Sv en 285b lid 1 Sv

RECHTSPRAAK

Kon het hof de verklaring van de (onvindbare) getuige voor bewijs gebruiken, nu de verdediging de getuige niet heeft kunnen horen en er geen compensatie is voor het ontbreken van de mogelijkheid tot ondervraging?

Kon het hof de verklaring van de (onvindbare) getuige voor bewijs gebruiken, nu de verdediging de getuige niet heeft kunnen horen en er geen compensatie is voor het ontbreken van de mogelijkheid tot ondervraging?

Beoordeling van de cassatiemiddelen

De Hoge Raad heeft de klachten over de uitspraak van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 van de Wet op de rechterlijke organisatie).

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de duur van de gijzeling die is verbonden aan de opgelegde schadevergoedingsmaatregelen en wat betreft de oplegging van de maatregel strekkende tot beperking van de vrijheid voor zover deze inhoudt dat de veroordeelde voor de duur van drie jaren op geen enkele wijze – direct of indirect – contact zal opnemen, zoeken of hebben met [slachtoffer 1], geboortedatum: [geboortedatum] 1990;
- bepaalt dat met toepassing van artikel 6:4:20 Sv ten aanzien van de schadevergoedingsmaatregel ten behoeve van het [slachtoffer 1] gijzeling van 248 dagen kan worden toegepast en ten aanzien van de schadevergoedingsmaatregel ten behoeve van het

[slachtoffer 2] gijzeling van 112 dagen kan worden toegepast;

- verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-10-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1513

Zaaknummer: 23/04783

Rechters: V. van den Brink, C. Caminada en F. Posthumus

Advocaten: C.F. Korvinus

Wetsartikelen: 273f Sr

RECHTSPRAAK

Is de termijnoverschrijding voor het instellen van hoger beroep door de verdachte verontschuldigbaar?

Is de termijnoverschrijding voor het instellen van hoger beroep door de verdachte verontschuldigbaar?

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over het oordeel van het hof dat de overschrijding van de termijn voor het instellen van het hoger beroep niet verontschuldigbaar is.

Als sprake is van een bijzondere, de verdachte niet toe te rekenen, omstandigheid waardoor de verdachte het rechtsmiddel niet tijdig heeft ingesteld, mag van de verdachte worden verlangd dat hij zo spoedig mogelijk alsnog het rechtsmiddel instelt of doet instellen nadat die omstandigheid zich niet meer voordoet (vgl. HR 12 juni 2001, ECLI:NL:HR:2001:AB2064). Het alsnog (doen) instellen van het rechtsmiddel binnen de – in strafprocedures gebruikelijke – termijn van veertien dagen nadat de betreffende omstandigheid zich niet meer voordoet, geldt daarbij in elk geval als zo spoedig mogelijk.

Het hof heeft vastgesteld dat het hoger beroep tegen het op 17 oktober 2022 bij verstek gewezen vonnis op 6 januari 2023 is ingesteld. Daarnaast is het hof, in het licht van het namens de verdachte gevoerde verweer, ervan uitgegaan dat de verdachte, die bekend was met de zitting van de rechtbank van 17 oktober 2022, vanwege detentie in Frankrijk niet aanwezig was bij die zitting, dat de verdachte vanaf 15 oktober 2022 acht weken in detentie heeft verbleven, dat niet is gelukt om vanuit die detentie hoger beroep in te stellen en dat de verdachte medio december 2022 weer in Nederland was teruggekeerd. Op grond hiervan heeft het hof geoordeeld dat het hoger beroep niet binnen de wettelijke termijn is ingesteld en dat, nu het hoger beroep pas ongeveer drie weken na de terugkeer van de verdachte in Nederland is ingesteld, deze termijnoverschrijding niet verontschuldigbaar is. Gelet op wat eerder is ooropgesteld, geeft dat oordeel niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is het niet onbegrijpelijk.

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-10-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1523

Zaaknummer: 23/04235

Rechters: M.J. Borgers, A.L.J. van Strien en C. Caminada

Advocaten: J. Boksem

Wetsartikelen: 408 lid 1 sub b Sv

RECHTSPRAAK

Was het opzet van de verdachte zowel gericht op het behulpzaam zijn bij het plegen van het delict als op de door de mededaders gepleegde diefstal met geweld?

Was het opzet van de verdachte zowel gericht op het behulpzaam zijn bij het plegen van het delict als op de door de mededaders gepleegde diefstal met geweld?

Beoordeling van de cassatiemiddelen

De cassatiemiddelen klagen over (de motivering van) het bewezen verklaarde.

De cassatiemiddelen leiden niet tot cassatie. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal.

Ambtshalve beoordeling van de uitspraak van het hof

De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de opgelegde gevangenisstraf van 227 dagen.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf;
- vermindert deze in die zin dat deze 220 dagen belooft;
- verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-10-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1547

Zaaknummer: 23/02616

Rechters: M.J. Borgers, T.B. Trotman en R. Kuiper

Advocaten: B. Kizilocak

Wetsartikelen: 312 Sr

RECHTSPRAAK

Waren de opsporingsambtenaren op grond van artikel 23 WED bevoegd de bodemplaat van de kofferbak van de door verdachte bestuurde auto op te tillen?

Waren de opsporingsambtenaren op grond van artikel 23 WED bevoegd de bodemplaat van de kofferbak van de door verdachte bestuurde auto op te tillen?

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over het oordeel van het hof dat de opsporingsambtenaren op grond van artikel 23 van de Wet op de economische delicten (hierna: WED) bevoegd waren de bodemplaat van de kofferbak van de door de verdachte bestuurde auto op te tillen.

Het hof heeft onder meer het volgende vastgesteld. Bij een onderzoek op grond van artikel 160 van de Wegenverkeerswet 1994 zag een van de verbalisanten achter de bijrijdersstoel van de door de verdachte bestuurde auto een drukcilinder liggen. Omdat het de verbalisant bekend was dat dergelijke drukcilinders worden gebruikt om lachgas te transporteren, heeft hij de auto op die lading onderzocht. Daarbij heeft de verbalisant de bodemplaat van de kofferbak opgetild om er zeker van te zijn dat er geen drukcilinders op de plek van het reservewiel lagen. Op die plek trof hij onder meer de in de bewezenverklaring onder 1 bedoelde ponypacks aan.

Het hof heeft geoordeeld dat de opsporingsambtenaar op grond van artikel 23 WED bevoegd was tot het betreffende onderzoek waarbij de bodemplaat van de kofferbak is opgetild. Het hof heeft onder meer bij dat oordeel betrokken dat het betreffende onderzoek redelijkerwijs nodig was voor de vervulling van de taak van de verbalisant. Dat oordeel getuigt, gelet op wat onder 2.4.2 is overwogen, niet van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk.

Het cassatiemiddel faalt.

Ambtshalve beoordeling van de uitspraak van het hof

De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van

het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden is overschreden. In het licht van de opgelegde taakstraf van 100 uren volstaat de Hoge Raad met het oordeel dat de redelijke termijn is overschreden, en is er geen aanleiding om aan dat oordeel enig ander rechtsgevolg te verbinden.

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-10-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1511

Zaaknummer: 23/01380

Rechters: M.J. Borgers, A.L.J. van Strien en C. Caminada

Advocaten: A. Boumanjal

Wetsartikelen: 23 WED

RECHTSPRAAK

Vinden de verklaringen van de aangeefsters voldoende steun in ander bewijsmateriaal?

Vinden de verklaringen van de aangeefsters voldoende steun in ander bewijsmateriaal?

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over (de motivering van) het oordeel van het hof dat is voldaan aan het bewijsminimum van artikel 342 lid 2 van het Wetboek van Strafvordering (hierna: Sv).

De vraag of aan het bewijsminimum van artikel 342 lid 2 Sv is voldaan, laat zich niet in algemene zin beantwoorden, maar vereist een beoordeling van het concrete geval. De Hoge Raad kan daarom geen algemene regels geven over de toepassing van artikel 342 lid 2 Sv, maar daarover slechts tot op zekere hoogte duidelijkheid geven door het beslissen van concrete gevallen. Opmerking verdient nog dat het bij de beoordeling in cassatie of aan het bewijsminimum van artikel 342 lid 2 Sv is voldaan, van belang kan zijn of de feitenrechter zijn oordeel dat dat het geval is, nader heeft gemotiveerd. (Vgl. HR 13 juli 2010, ECLI:NL:HR:2010:BM2452.)

Het oordeel van het hof dat de verklaringen van [slachtoffer 1] over de onder 2, 4 en 5 bewezen verklaarde feiten en die van [slachtoffer 2] over het onder 6 bewezen verklaarde feit steeds voldoende steun vinden in de overige door het hof gebruikte bewijsmiddelen, is niet zonder meer begrijpelijk. Daarvoor is van belang dat het hof als steunbewijs voor de verklaringen van [slachtoffer 1] acht heeft geslagen op de inhoud van de behandelverslagen, terwijl die verslagen uitsluitend betrekking hebben op de gesprekken die [slachtoffer 1] met de psycholoog heeft gevoerd over wat zij heeft meegemaakt. Ook is zonder nadere motivering niet duidelijk waarom de door het hof genoemde onderdelen van de verklaringen van de moeder van [slachtoffer 1] en [slachtoffer 2], te weten dat de verdachte het niet goed vond dat [slachtoffer 1] met haar vriendinnen op vakantie ging, dat de verdachte grote hoeveelheden bier per dag dronk en dat [slachtoffer 1] vaak thuisbleef bij de verdachte tijdens familiebezoeken, ondersteuning bieden aan de aangifte van [slachtoffer 1]. Het hof heeft daarnaast in verband met de verklaringen van [slachtoffer 2] uitsluitend acht geslagen op de

verklaringen van de moeder van [slachtoffer 1] en [slachtoffer 2], terwijl deze verklaringen volledig berusten op wat [slachtoffer 2] aan haar heeft verteld. Uit de overwegingen van het hof volgt ook niet of en, zo ja, hoe het hof de omstandigheid in zijn beoordeling van het bewijs heeft betrokken dat twee aangeefsters – los van elkaar – verklaringen hebben afgelegd over tegen henzelf door de verdachte gepleegde seksuele misdrijven.

Het cassatiemiddel slaagt.

Beoordeling van het tweede cassatiemiddel

Gelet op de beslissing die hierna volgt, is bespreking van het cassatiemiddel niet nodig.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof;
- wijst de zaak terug naar het gerechtshof Den Haag, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan;
- verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-10-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1522

Zaaknummer: 24/01889

Rechters: M.J. Borgers, C. Caminada en R. Kuiper

Advocaten: P.L.G. Rens

Wetsartikelen: art. 342 lid 2 Sv

RECHTSPRAAK

Is het beroep ontvankelijk, nu de cassatieschriftuur per post en niet via het webportaal is ingediend?

Is het beroep ontvankelijk, nu de cassatieschriftuur per post en niet via het webportaal is ingediend?

Beoordeling van de ontvankelijkheid van het beroep

De schriftuur is in strijd met artikel 432a van het Wetboek van Strafvordering en artikel 4.2.4 en 4.3.3 van het Procesreglement Hoge Raad der Nederlanden door de raadsman niet ingediend door plaatsing in het webportaal. De raadsman is in de gelegenheid gesteld dit verzuim te herstellen maar daarvan is geen gebruik gemaakt.

De verdachte heeft dus niet op de voorgeschreven manier bij de Hoge Raad door een raadsman een schriftuur met cassatiemiddelen doen indienen. Het gevolg daarvan is dat de Hoge Raad het beroep van de verdachte niet in behandeling kan nemen.

Beslissing

De Hoge Raad verklaart het beroep niet-ontvankelijk.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-10-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1505

Zaaknummer: 23/04030

Rechters: V. van den Brink, C. Caminada en F. Posthumus

Advocaten: M.S. Rozenbeek

Wetsartikelen: 432a Sr

RECHTSPRAAK

Kon het hof aan de vaststelling dat de verdachte misbruik heeft gemaakt van rechtspersonen het rechtsgevolg verbinden dat het handelen en vermogen van de verdachte op één lijn kan worden gesteld met het handelen en vermogen van de rechtspersonen en dat het civielrechtelijk identiteitsverschil tussen de verdachte en de rechtspersonen kan worden weggedacht?

Kon het hof aan de vaststelling dat de verdachte misbruik heeft gemaakt van rechtspersonen het rechtsgevolg verbinden dat het handelen en vermogen van de verdachte op één lijn kan worden gesteld met het handelen en vermogen van de rechtspersonen en dat het civielrechtelijk identiteitsverschil tussen de verdachte en de rechtspersonen kan worden weggedacht?

Beoordeling van het tweede cassatiemiddel

Het cassatiemiddel komt op tegen de bewezenverklaring van feit 3 met de klacht dat het hof ten onrechte, althans ontoereikend gemotiveerd, aan de vaststelling dat de verdachte misbruik heeft gemaakt van de rechtspersonen [D] B.V. (hierna: [D]), [E] B.V. (hierna: [E]) en [G] B.V., opgevolgd door [C] B.V. (hierna: [C]) het rechtsgevolg heeft verbonden dat het handelen en vermogen van de verdachte op een lijn kan worden gesteld met het handelen en vermogen van deze rechtspersonen en dat het civielrechtelijke identiteitsverschil tussen de verdachte en deze rechtspersonen kan worden weggedacht.

Zoals onder 2.3 is weergegeven, heeft het hof geoordeeld dat de verdachte feitelijk de zeggenschap had over de rechtspersonen [D] en [E], en dat hij misbruik maakte van deze rechtspersonen, in welk verband het hof, kort gezegd, het volgende heeft vastgesteld.

De verdachte was enig aandeelhouder en formeel bestuurder van [D] en binnen [E] verrichte

hij alle (bestuurs)activiteiten. Binnen deze twee rechtspersonen werden in de ten laste gelegde periode geen zakelijke activiteiten verricht of een onderneming gedreven. De aandelen van [C] waren in handen van de vrouw en kinderen van de verdachte, en zijn in 2017 verkocht aan [F] SA, vertegenwoordigd door de verdachte.

De verdachte kon beschikken over de bankrekeningen van [D] en [E] en gebruikte deze voor privé-uitgaven. De rekening van [D] werd gevoed met zeer grote geldbedragen (waaronder contante stortingen van € 481.000) en de verdachte ging uit naam van [D] en [E] leningen aan, of loste leningen af. Al deze transacties hadden niets met activiteiten van die rechtspersonen van doen, maar betroffen persoonlijke belangen van de verdachte. Een deel van de genoemde grote geldbedragen werd gestort op een Luxemburgse bankrekening die de verdachte had geopend en die door hem het meest werd gebruikt. Over zijn faillissement verklaarde de verdachte in een telefoongesprek met een derde dat het hem niet interesseerde en dat hij er geen last of gemak van had.

Het op deze niet onbegrijpelijke vaststellingen gegronde oordeel van het hof dat de verdachte aldus misbruik heeft gemaakt van [D] en [E], wordt door het cassatiemiddel niet bestreden. Voor zover het cassatiemiddel ervan uitgaat dat het hof deze rechtspersonen heeft ‘vereenzelvigd’ met de verdachte, faalt het omdat het berust op een verkeerde lezing van het arrest. Het wel in het bestreden arrest besloten liggende oordeel van het hof dat dit misbruik, bestaande uit, kort gezegd, het door de verdachte tijdens zijn faillissement vrijelijk en voor eigen doeleinden beschikken over activa, waarbij de verdachte slechts in naam gebruikmaakte van deze rechtspersonen, meebrengt dat de in die transacties betrokken vermogensbestanddelen geacht moeten worden te behoren tot het vermogen van de verdachte – als schuldenaar, bedoeld in artikel 20 Fw – geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is toereikend gemotiveerd.

Het cassatiemiddel faalt in zoverre.

Beoordeling van het derde cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over de bewezenverklaring van feit 3 voor zover deze inhoudt dat de verdachte, kort gezegd, de rechten van zijn schuldeisers heeft verkort althans zijn schuldeisers heeft benadeeld door het gedurende zijn faillissement aangaan van geldleningen en het daaruit ontvangen van geldbedragen van [betrokkene 1], [B] BV (hierna: [B]) en BV [A] (hierna: [A]) en deze transacties buiten het zicht van de curator te laten plaatsvinden.

De tenlastelegging onder 3 is toegesneden op artikel 341, aanhef en onder a, (oud) Sr en artikel 341 lid 1 Sr. Daarom moet worden aangenomen dat de in de tenlastelegging en bewezenverklaring voorkomende woorden ‘ter bedrieglijke verkorting van de rechten van zijn

schuldeisers' en 'terwijl hij wist dat een of meer schuldeisers in hun verhaalsmogelijkheden worden benadeeld' zijn gebruikt in de betekenis die die woorden (althans het equivalent daarvan) hebben in die respectievelijke bepalingen.

Het hof heeft onder meer vastgesteld dat:

de verdachte op 10 juli 2012 bij vonnis van de rechtbank Groningen persoonlijk failliet is verklaard;

de verdachte daarna gedurende zijn faillissement misbruik heeft gemaakt van de vennootschappen [D] en [E], zoals hiervoor onder 4.2.1 en 4.2.2 is weergegeven; hoewel in de ten laste gelegde periode geen zakelijke activiteiten meer werden verricht in [D] en [E], op de rekening van [D] € 990.000 is gestort door [E], waarbij van een onderliggende zakelijke overeenkomst niet is gebleken, welk bedrag afkomstig was van [B], waarvan de bestuurder heeft verklaard dat de verdachte € 1.000.000 nodig had, omdat de verdachte en zijn gezin ernstig bedreigd werden door Turkse mannen;

de verdachte € 175.000 heeft ontvangen uit een lening van [betrokkene 1], waarbij de verdachte aan [betrokkene 1] heeft opgedragen om € 100.000 op zijn Luxemburgse rekening te storten;

de verdachte bedragen van € 100.000 en € 50.000 heeft ontvangen uit leningen van [A], waarbij hij € 100.000 contant ontving en € 50.000 op zijn Luxemburgse rekening;

de ontvangen bedragen mede hebben gediend ter financiering van persoonlijke uitgaven en voor de aflossing van privéschulden van de verdachte en zijn partner;

de verdachte de curator onder meer van deze leningen niet op de hoogte heeft gesteld, terwijl de verdachte wist dat hij daartoe gehouden was.

Op grond van onder meer deze vaststellingen heeft het hof geoordeeld dat de verdachte heeft gehandeld 'ter bedrieglijke verkorting van de rechten van zijn schuldeisers' onderscheidenlijk 'terwijl hij wist dat (...) een of meer schuldeisers in hun verhaalsmogelijkheden worden benadeeld voor of tijdens het faillissement'.

In aanmerking genomen dat de verdachte ook op de terechtzitting in hoger beroep geen duidelijk en volledig beeld heeft gegeven van de herkomst en bestemming van de grote geldbedragen waarover hij tijdens zijn faillissement kon beschikken en die hij kennelijk geheel naar eigen inzicht kon besteden en heeft besteed, heeft het hof, zoals in zijn oordeel besloten ligt, zonder blijk te geven van een onjuiste rechtsopvatting en niet onbegrijpelijk geoordeeld dat buiten redelijke twijfel is komen vast te staan dat de verdachte, door het op deze manier besteden van deze bedragen, zijn schuldeisers heeft benadeeld. Dat de omvang van deze benadeling niet zonder meer gelijk is aan de hoogte van de door het hof in

aanmerking genomen ‘geldleningen’, doet daaraan niet af.

Daarbij verdient opmerking dat in de vaststellingen en overwegingen van het hof als zijn niet onbegrijpelijke oordeel besloten ligt dat zich hier niet de situatie voordoet zoals in HR 3 december 1974, ECLI:NL:HR:1974:AB6908 en HR 12 mei 1992, ECLI:HR:1992:AC2505, waarin tegenover de gedurende het faillissement verworven baten op grond van de daaraan ten grondslag liggende zakelijke overeenkomsten (mogelijk) verplichtingen van gelijke hoogte stonden, zodat – waren deze baten wel bij de curator bekendgemaakt – daartegenover een boedelschuld van (ten minste) gelijke hoogte stond. In dat verband is van belang dat de verdachte niet aan de curator en ook niet aan het hof duidelijk en volledig inzicht heeft gegeven in de herkomst en de bestemming van de geldbedragen waarover hij gedurende zijn faillissement beschikte, en in verband daarmee in de manier waarop de verdachte – ondanks zijn lopende faillissement – derden beweerdelijk bereid heeft gevonden hem geldbedragen van zo’n omvang ter beschikking te stellen. Dat tegenover die bereidheid verplichtingen stonden die deze derden anders jegens de boedel geldend hadden kunnen maken, behoefde het hof op grond van wat de verdachte daarover naar voren heeft gebracht niet aan te nemen.

Het cassatiemiddel faalt.

Beoordeling van het vijfde cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over de bewezenverklaring van feit 3 voor zover deze ziet op de contante stortingen ten bedrage van € 481.000 op de bankrekening van [D]. Het klaagt dat uit de bewijsvoering niet kan volgen dat sprake was van ‘baten’ zoals bedoeld in artikel 341, aanhef en onder a sub 1°, (oud) Sr. Het cassatiemiddel klaagt verder dat uit de bewijsvoering niet kan volgen dat de verdachte heeft gehandeld ‘ter bedrieglijke verkorting van de rechten van zijn schuldeisers’.

Het betreffende onderdeel van de bewezenverklaring steunt op onder meer het volgende bewijsmiddel:

‘20. De verklaring van verdachte, afgelegd ter terechtzitting van dit hof op 10 mei 2023, voor zover inhoudende – zakelijk weergegeven:

(...)

[D] B.V. ([D]) is een lege rechtspersoon.

U houdt mij voor dat in 2011 op naam van [D] een bankrekening is geopend bij ING Bank. Dat was voorafgaand aan het faillissement. U, voorzitter, houdt mij voor dat na het faillissement op die rekening een bedrag van € 481.000 is gestort. Ik heb dat niet gemeld bij de curator. Het

betrof oude vorderingen van F1 Racing uit 2007 en 2008. De bankrekening van [D] was de enige die ik tot mijn beschikking had. Ik had het geld contant ontvangen, op de rekening gestort en er vervolgens leveranciers mee betaald.'

Het hof heeft vastgesteld dat de verdachte op enig moment in contanten een bedrag van € 481.000 heeft ontvangen en dit bedrag na het faillissement op de rekening van [D] heeft gestort, waarna hij daarmee betalingen heeft verricht. Daaruit heeft het hof kennelijk afgeleid dat het bedrag van € 481.000 ten tijde van het faillissement tot het vermogen van de verdachte behoorde, dan wel dat hij dit bedrag gedurende het faillissement heeft verworven, en dus dat het op grond van artikel 20 Fw tot de boedel behoorde. Op grond hiervan oordeelde het hof dat sprake was van 'baten' die de verdachte aan de curator had moeten verantwoorden en dat, door dat niet te doen, hij handelde ter bedrieglijke verkorting van de rechten van zijn schuldeisers. Dat oordeel geeft – tegen de achtergrond van de door het hof vastgestelde omstandigheden die onder 4.2.1 en 4.2.2 zijn weergegeven – niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is toereikend gemotiveerd.

Het cassatiemiddel faalt in zoverre.

Beoordeling van het zesde cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over de beslissing van het hof dat de inbeslaggenomen geldtelmachine moet worden onttrokken aan het verkeer.

Het cassatiemiddel slaagt. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 101 en 102.

Beoordeling van het zevende cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt dat in de cassatiefase de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het cassatiemiddel is gegrond. Bovendien doet de Hoge Raad uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Een en ander brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de opgelegde gevangenisstraf van 38 maanden.

Beoordeling van de cassatiemiddelen voor het overige

De Hoge Raad heeft ook de overige klachten over de uitspraak van het hof beoordeeld. De

uitkomst hiervan is dat deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 van de Wet op de rechterlijke organisatie).

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf en de beslissing tot onttrekking aan het verkeer van de inbeslaggenomen geldtelmachine;
- vermindert de gevangenisstraf in die zin dat deze 37 maanden belooft;
- wijst de zaak terug naar het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, opdat de zaak wat betreft dat inbeslaggenomen voorwerp opnieuw wordt berecht en afgedaan;
- verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-10-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1392

Zaaknummer: 23/02167

Rechters: V. van den Brink, R. Kuiper en F. Damsteegt

Advocaten: Th.O.M. Dieben

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kon het hof oordelen dat de verklaring van de aangever op de belangrijkste punten steun vindt in de verklaring van de getuige, terwijl dit niet uit de gebruikte bewijsmiddelen volgt en het hof in zijn bewijsoverweging ook niet met voldoende mate van nauwkeurigheid heeft aangeduid waaruit die steun bestaat en evenmin aan welk wettig bewijsmiddel het deze omstandigheid heeft ontleend?

Kon het hof oordelen dat de verklaring van de aangever op de belangrijkste punten steun vindt in de verklaring van de getuige, terwijl dit niet uit de gebruikte bewijsmiddelen volgt en het hof in zijn bewijsoverweging ook niet met voldoende mate van nauwkeurigheid heeft aangeduid waaruit die steun bestaat en evenmin aan welk wettig bewijsmiddel het deze omstandigheid heeft ontleend?

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over de bewezenverklaring van de onder 2 ten laste gelegde mishandeling.

Het hof heeft geoordeeld dat de verdachte geen beroep op noodweer toekomt, omdat hij niet handelde ter verdediging tegen een ‘wederrechtelijke aanranding’. Dit oordeel steunt onder meer op de vaststelling van het hof dat in de verklaring van aangever [slachtoffer] gedetailleerd is omschreven wat er tijdens de aanhouding is gebeurd, en dat deze verklaring op de belangrijkste punten steun vindt in de verklaring van de getuige [getuige].

Voor zover het cassatiemiddel uitgaat van de opvatting dat voor de verwerping van het beroep op noodweer uit de gebruikte bewijsmiddelen had moeten volgen dat de verklaring van de aangever steun vindt in de verklaring van de getuige [getuige], dan wel dat het hof met voldoende mate van nauwkeurigheid het wettige bewijsmiddel had moeten aangeven waaraan

het deze omstandigheid heeft ontleend, is het, gelet op wat onder 2.4 is vooropgesteld, tevergeefs voorgesteld. De klacht kan niet tot cassatie leiden.

Beoordeling van de cassatiemiddelen voor het overige

De Hoge Raad heeft ook de overige klachten over de uitspraak van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat ook deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 van de Wet op de rechterlijke organisatie).

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-10-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1446

Zaaknummer: 24/01739

Rechters: V. van den Brink, C.N. Dalebout en F. Posthumus

Advocaten: D. Bektesevic

Wetsartikelen: 300 lid 1 Sr en 41 lid 1 Sr

RECHTSPRAAK

Welke betekenis komt toe aan de omstandigheid dat pas bij de inhoudelijke behandeling van de zaak ter terechtzitting door de verdediging wordt verzocht om de getuigen te horen, terwijl de verdediging al in een eerder stadium de mogelijkheid heeft gehad om zo'n verzoek te doen?

Welke betekenis komt toe aan de omstandigheid dat pas bij de inhoudelijke behandeling van de zaak ter terechtzitting door de verdediging wordt verzocht om de getuigen te horen, terwijl de verdediging al in een eerder stadium de mogelijkheid heeft gehad om zo'n verzoek te doen?

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt dat de afwijzing door het hof van het door de verdediging gedane voorwaardelijke verzoek tot het horen van [getuige] en [verbalisant 1] als getuigen, althans het gebruik van de eerder door deze getuigen afgelegde verklaringen voor het bewijs, niet verenigbaar is met het door artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) gewaarborgde recht op een eerlijk proces.

In dit arrest gaat de Hoge Raad onder meer in op gevallen waarin de verdediging pas bij de inhoudelijke behandeling van de zaak op het onderzoek op de terechtzitting verzoekt een getuige te horen, terwijl de verdediging al in een eerder stadium van de procedure bij de betreffende instantie de mogelijkheid heeft gehad zo'n verzoek te doen. Specifiek gaat het daarbij om a) gevallen waarin de verdediging desgevraagd uitdrukkelijk heeft gesteld geen getuigenverzoeken (meer) te hebben, en b) gevallen waarin de verdediging eerder uitdrukkelijk is gevraagd of zij getuigen wil horen, waarbij er duidelijk op is gewezen dat het niet verzoeken van getuigen wordt opgevat als het niet hebben van getuigenverzoeken, en op die vraag door de verdediging niet is gereageerd.

Als zich een van deze gevallen voordoet en de verdediging daarna toch een getuigenverzoek doet, kan van de verdediging worden gevergd dat zij toelicht waarom zij terugkomt van haar eerder ingenomen standpunt. De rechter kan het verzoek afwijzen als die toelichting uitblijft. Als de verdediging wel zo'n toelichting geeft, moet de rechter beoordelen of de opgegeven redenen van voldoende gewicht zijn. Als dat volgens de rechter niet het geval is, dan kan hij het verzoek eveneens afwijzen. Bij die beoordeling is onder meer van belang of er na het hiervoor onder a) of b) bedoelde moment sprake is van relevante nieuwe ontwikkelingen met betrekking tot (het verloop van de procedure en de mogelijke uitkomst van) de strafzaak.

In dit arrest gaat de Hoge Raad in op de mogelijkheden die in het Nederlandse strafproces bestaan om voorafgaand aan en tijdens het onderzoek op de terechtzitting onderzoekshandelingen te laten verrichten, waaronder het op verzoek van de verdediging laten horen van getuigen ten overstaan van een rechter en in aanwezigheid van de verdediging (mede met het doel de verdediging in staat te stellen het ondervragingsrecht uit te oefenen). Tegen die achtergrond overweegt de Hoge Raad dat de vereiste toelichting op de omstandigheid dat het getuigenverzoek is gedaan na het onder a) of b) bedoelde moment, verband houdt met het belang van een goede, geordende en tijdige procesvoering, waaronder ook het door de wetgever onderstreepte belang van een goede regievoering. Het stellen van die eis is in overeenstemming met de 'formal requirements and time-limits' van het Nederlandse strafprocesrecht, die niet alleen zien op een efficiënte procesvoering maar die ook de waarheidsvinding dienen en waarborgen dat de behandeling van de zaak op de terechtzitting voldoet aan de vereisten van een eerlijk proces als bedoeld in artikel 6 EVRM.

Verder benadrukt de Hoge Raad dat ook in de hier aangeduide gevallen op de rechter de taak rust om, voordat hij uitspraak doet, na te gaan of de procedure in haar geheel voldoet aan dit recht op een eerlijk proces. In die gevallen waarin het voorgaande ertoe leidt dat de verdediging niet de mogelijkheid heeft gehad om het ondervragingsrecht uit te oefenen, betreft de rechter daarbij, in onderling verband, (i) de reden dat het ondervragingsrecht niet kan worden uitgeoefend met betrekking tot een getuige van wie de verklaring voor het bewijs wordt gebruikt, waarbij dus ook een rol kan spelen de reden die de verdediging heeft opgegeven waarom zij op het onder a) of b) bedoelde moment geen verzoek tot het horen van die getuige heeft gedaan, (ii) het gewicht van de verklaring van de getuige, binnen het geheel van de resultaten van het strafvorderlijke onderzoek, voor de bewezenverklaring van het feit, en (iii) het bestaan van compenserende factoren, waaronder ook procedurele waarborgen, die compensatie bieden voor het ontbreken van een ondervragingsgelegenheid.

Beslissing

De Hoge Raad verwierpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-10-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1519

Zaaknummer: 24/00524

Rechters: V. van den Brink, M.J. Borgers, A.L.J. van Strien, C. Caminada en T. Kooijmans

Wetsartikelen: 181-183 Sv, 411a Sv, 185 Sv, 258 Sv, 263 lid 4 Sv, 412 lid 1 Sv, 272 lid 1 Sv, 315 lid 1 Sv, 328 Sv en 316 Sv